

HALLO !!!

Misschien weet u niet wie ik ben... maar kom jij ook uit Rwanda of Burundi ?

Zonder Grenzen organiseert op zondag 26 oktober e.k. een ontmoetingsdag.

Het zou tof zijn om elkaar nog eens te ontmoeten, om wat te babbelen en bij te praten.

Het zou zelfs mogelijk zijn dat wij samen naar België gekomen zijn !

Daarom zou ik u graag terug ontmoeten.

Op die dag zal er ook wat ambiance zijn en mits inschrijven is er ook warm eten voorzien.

Breng vooral familie, vrienden en vriendinnen mee.

En, heeft u nog vragen : u kan steeds bellen of een mailtje sturen

tel. 014/41.60.57

e-mail : imelda.degraef@skynet.be

TOT DAN !!!

P.S. Deuren open vanaf 13.30 u

ZONDER GRENZEN vzw
Heidestraat 17
2360 Oud-Turnhout

INSCHRIJVING 26 OKTOBER 2008
ontmoetingsdag in DE DJOELEN – OUD-TURNHOUT

NAAM :

ADRES :

.....

TEL

AANTAL PERSONEN : x 15 € =

Bedrag te storten vóór 20 OKTOBER op rekening 787-5300898-05 van
Zonder Grenzen – Heidestraat 17 – 2360 Oud-Turnhout

Formulier terug te bezorgen aan : Zonder Grenzen

Info : tel. 0478/30.14.86
014/41.60.57 (Imelda)
fax 014/42.06.83

Inschrijven kan ook via e-mail : imelda.degraef@skynet.be

ROUTE BESCHRIJVING DE DJOELEN - Steenweg op Mol 3 – 2360 Oud-Turnhout

ANTWERPEN – OUD-TURNHOUT

1. Autostrade E312/E34 richting Eindhoven
2. Afrit 25 – Oud-Turnhout/Retie
3. Links richting Oud-Turnhout
4. De DJOELEN bevindt zich juist voor het centrum op uw linkerkant

HASSELT – OUD-TURNHOUT

1. E313 – A13 richting Antwerpen
2. Afrit 24 – Laakdal/Geel/Mol/Meerhout
3. Neem richting Geel Centrum
4. Van Geel Centrum volg richting RETIE
5. Van Retie richting Oud-Turnhout
6. DE DJOELEN bevindt zich juist voor het centrum op uw linkerkant

WIE FEEST ER MEE ?

Op zondag 26 oktober 2008 willen we er weerom een gezellig samenzijn van maken.

Samen babbelen, vertellen, lekker eten en tussendoor genieten van wat animatie.

U doet toch ook mee ?

**Dit voor slechts 15 € per persoon
kinderen onder de 6 j gratis**

Hiervoor krijg je een warme schotel , te kiezen uit heel wat variatie.

Breng uw familie – vrienden en vriendinnen gerust mee, want het wordt er heel gezellig.

Inschrijvingsformulier elders in dit krantje.

TOT DAN !!!

Deuren open vanaf 13.30 u

woordje van de voorzitter

Ja, spijtig hé... maar voor velen van ons zit de vakantie erop. En, goesting of niet, het werk wacht op ons.

Het Belgisch weertje heeft niet veel van zijn goede kanten laten zien, en dat beetje energie dat wij hebben opgedaan zullen wij goed kunnen gebruiken. Laat ons niet te veel jammeren en zeuren, er zijn ergere dingen.

Zie onze mensen in de derde wereld, die moeten werken voor enkele centen. En toch zijn er hier bij ons jongeren die zich de moeite niet meer veroorloven om 10 cent van de grond op te rapen, terwijl in Rwanda-Burundi velen tekort hebben aan het meest noodzakelijke.

De moeders en de weduwen proberen ginds in hun dorp met gezamenlijke inspanningen een onderneming op te starten om zo de armoede wat te beteugelen en in hun omgeving wat verbetering te brengen.

Met weinig middelen moeten zij hun onderneming draaiende zien te houden.

Hun werklust en vechtlust wordt soms zwaar op de proef gesteld, maar zij willen overleven en verbetering brengen in hun land.

Ik denk dat wij ons dit allemaal moeilijk kunnen voorstellen: een land waar de meeste kinderen hun eerste verjaardag niet halen.

Armoede, voedseltekort, aids...wat voor velen onmenselijk is.

Ook daar is het dagelijks leven veel duurder geworden, ook het schoolgeld en schoolgerief.

Soms zijn er die zich schamen om te vertellen dat niet eens de middelen hebben om medicijnen te kopen en hun zieken steeds maar zwakker worden.

Het weinige voedsel dat ze hebben gaat grotendeels naar hun kinderen en moeder zal eten als er iets overblijft.

Velen zijn bang om te zullen sterven en hun kinderen dan op de straat moeten leven.

De moeders en weduwen zullen opkomen en protesteren tegen misverstanden maar ze zijn nog zó bang. De herinnering aan de burgeroorlog schrikt hen af.

Ze zijn familieleden en vrienden kwijtgeraakt...nadien op zoek gegaan... voor velen tevergeefs. Hoeveel moeders hebben dochters zien verkrachten, hoeveel kinderen waren getuige van de verminking van hun moeders.

Dagelijks leven zij nog met deze verschrikkelijke beelden.

En toch... worden wij er op een warmmenselijke manier onthaald. We zijn overal welkom.

Deze medemensen hebben niet om deze miserie gevraagd.

Beste families, in ons vorig krantje deed ik een oproep voor de twee meisjes, waarvoor de moeders het schoolgeld niet meer konden betalen en ook voor het gezin waar 7 kinderen aan een spierverlamming lijden.

Ik dank de mensen die positief op deze oproep gereageerd hebben, maar we zijn er nog niet helemaal. Daarom vraag ik om verder te blijven steunen.

Stort maandelijks 5 € voor deze minstbedeelden.

Misschien kunnen jullie eens een activiteit organiseren, zoals een pannenkoekennamiddag, een spaghettifestijn, een wafelenbak of een babelutnamiddag ?

Beste familie, zet onze jongeren er maar eens toe aan, hun vriendenkring is groot genoeg.

In ons kranje lees je dat op 26 oktober e.k. weer onze jaarlijkse ontmoetingsdag plaatsheeft. Die mag je zeker niet missen !

Laat éénmaal uw geliefde voetbalnamiddag of een andere activiteit maar eens wachten en maak er een zondaguitstapje van waar je vele vrienden terug zult ontmoeten.

Wacht niet te lang met uw inschrijving en breng vrienden, vriendinnen en familie maar mee.

Ik schrijf alvast in want de ontmoeting met jullie wil ik vast niet missen.

*Help anderen in stilte,
zonder dankbaarheid of beloning
te verwachten,
Laat kracht van je geest
door je hand stromen
terwijl je een ander aanraakt,*

*maar zeg niets tegen degene
die je helpt
Leer onzichtbaar te geven*

uw voorzitter

Imelda

**URUKUNDO rekeningnummer :
833-3867130-95**

HULP EN STEUN

**Wie helpt mee om het schoolgeld te betalen
van onze twee meisjes**

**IBYISHATSE MARIE-GRÂCE geb. 1987
en**

UMUHOZA SOLANGE
en

geb. 1990

het gezin NDAYISABA VINCENT
waar 7 kinderen spierverlamming hebben
en toch zelfstandig willen worden !

Accepteer deze mensen zoals ze zijn en
steun hen bij het verwezenlijken van hun droom.

Vervolg verslag RWANDAREIS met 8 geadopteerden in maart/april 2008

Wanneer wij terug van het huwelijksfeest bij onze verblijfplaats kwamen,
zinderde de gezelligheid nog door ons bloed.

Enkele jongeren stapten mijn kamer binnen, met de vraag of er in de buurt
een discotheek te vinden was ? Amai, zo'n vraag aan iemand die
gepensioneerd is ...!

Och mannekens, dat is jaaaren geleden ! Laten we gaan kijken, jij gaat toch
mee hé moeke ? Oei dat gaat op mijn leeftijd niet meer.

Dat ontgoochelde hen, en ik dacht : waarom toch niet ? Een moederkloek
laat haar jongskens toch niet alleen. Wat opgetut, een haarborstel en weg
waren we.

Amai, wat had ik me aangedaan ? Zwaar ritme, knipperende kleurige
lichten, maar rondom ons een inktzwarte duisternis.

Ongemerkt zette ik mij op een neutrale plaats als een Kempens
muurbloempje.

Ik zag de jongeren zich op de dansvloer van hun geboorteland uitleven.

Hoe kwam het toch ? Plots stond ik tussen hen... zwierend, zwaaiend en
springend, maar mens toch !!! Was het omdat niemand in het donker mijn
ouderdomsrimpels kon zien ?

Opeens voelde ik twee meisjesarmen rond mijn hals en hoorde ik als
fluisteren :

“mama, mama “ – dan een snik, ze keek me aan zeggende “mama” en ging
weg uit de kring. Die omhelzing trof mij diep. Speelden hier herinneringen
mee aan een overleden moeder ?

Toen we terug naar onze verblijfplaats gingen was de ambiance nog niet uit ons lijf. Allen waren tevreden dat “moeke” was meegegaan.

De volgende dag zetten wij onze reis verder naar Butare, op zoek naar een weerzien met hun familie. Er werden twee busjes gehuurd, want onze bagage moest ook mee. We verbleven in hotel Ibis, om ons toch eens een goede verfrissing te geven.

Dan begon de zoektocht naar de families.

Drie van onze jongeren hadden in Kigali al familie ontmoet.

Op het kerkplein in Rango aangekomen zag het er zwart van het volk.

Onmiddellijk voelde ik de Rwandese omhelzingen en de vele vragen.

Dank aan onze tolk voor zijn bijzondere bijstand.

Zovelen waren van ver gekomen vol hoop en verwachting, in de gedachte dat ik voor hen zeker nieuws zou bijhebben van hun kind in België.

Diegenen die ik kon helpen waren overgelukkig, ze zwaaiden met fierheid met de meegekregen foto's van hun kleinkinderen.

Ik voelde mij een beetje schuldig “ waarom mogen die anderen niet in deze vreugde delen? – waarom toch niet ...?”

Ze moeten al die kilometers terug, vol pijn en verdriet. Weg die hoopvolle verwachting.

Misschien ligt de fout bij ons... of bij onze geadopteerden ???

Ondertussen was pater Leon een kijkje komen nemen. Hij had plezier in die grote drukte op het plein. Hij had zich erg ingespannen om ons bezoek in drie parochies te laten organiseren en dat ik op 2^e Paasdag zou toekomen.

Voor mij was dat veel werk uitgespaard en kon ik meer ontspannen en langer tussen de menigte blijven. Ik beloofde hen enkele dagen later terug te komen om hen de gelegenheid te geven brieven en foto's mee te geven.

Stef was ondertussen met de jongeren ook terug gekomen. Zij zagen er gelukkig uit. Ik wachtte tot 's avonds om hun ervaringen te horen.

Ze waren niet zo luidruchtig als anders, wat niet te verwonderen is.

De reden van hun ingetogenheid was makkelijk te raden als je bedenkt wat het voor hen moet betekenen om na al die jaren hun moeder, broer, zus of andere familieleden terug te zien en ze zo dicht tegen je aan te voelen.

Moeilijke, soms zware en emotionele momenten. Voeg daarbij hun innerlijke gevoelens. Ze hebben toch heel wat te verwerken.

's Avonds kwamen sommigen dicht tegen mij aanzitten en in mijn breedvertakte moederlijke gevoelens, wist ik dat zij een babbeltje of een schouderklopje nodig hadden. Even later volgde dan een spontane omhelzing met opgekropte traantjes.

Hiermee laten zij hun hart spreken. “ Bedankt wat wij hebben gekregen, wat jullie voor ons gedaan hebben “. Dan is het voor mij ook even doorslikken.

Er gaat zoveel door mij heen : de gelukke adopties... maar ook de andere...

We bleven nog enkele dagen in Butare, zo hadden zij de gelegenheid om nog eens naar het huisje van hun familie te gaan waar de hele familie en buurtschap aanwezig was. Echt op z'n Rwandees.

's Avonds na het avondmaal in hotel Ibis, regende het dikke pijpenstelen.

Er was geen doorkomen aan om naar onze kamer te lopen. Plots kwam een man spontaan zijn hulp aanbieden om onder zijn begeleiding en zijn grote paraplu door die gietende regen te lopen. Samen met mijn kleindochter namen wij dankbaar zijn hulp aan om veilig onder zijn bescherming in onze kamer te geraken.

Graag gaf ik hem een zakcent. Zenuwachtig gaf mijn kleindochter de man een wat grotere fooi waardoor de man in een vliegend tempo naar huis snelde.

Voor een geleverde dienst een werkloon van enkele maanden !

We moesten erom lachen, een plezante vergissing voor die dorpeling.

Iedere avond werd de planning voor de volgende dag gemaakt. De dagelijks financiële uitgaven besproken en het vervoer voor de volgende dagen.

Vakantiereizen zijn het zeker niet maar wel de onontbeerlijke nazorg voor onze geadopteerden. Warmmenselijke vriendschap krijgen wij ervoor in de plaats.

Het vervolg van onze reis vindt u in het volgende krantje.

Imelda

Een brief van de school uit Kansi

Van de school kregen we een dankbrief voor de gedane giften, die door een activiteit van werklustige durvers uit Lommel een aardige som heeft opgebracht.

Hartelijk dank hiervoor !!!